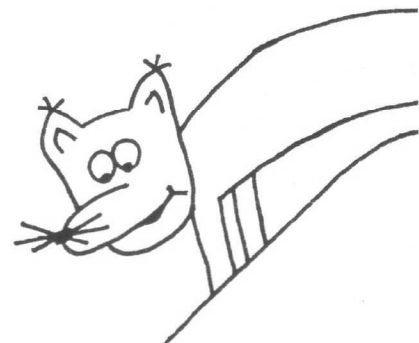

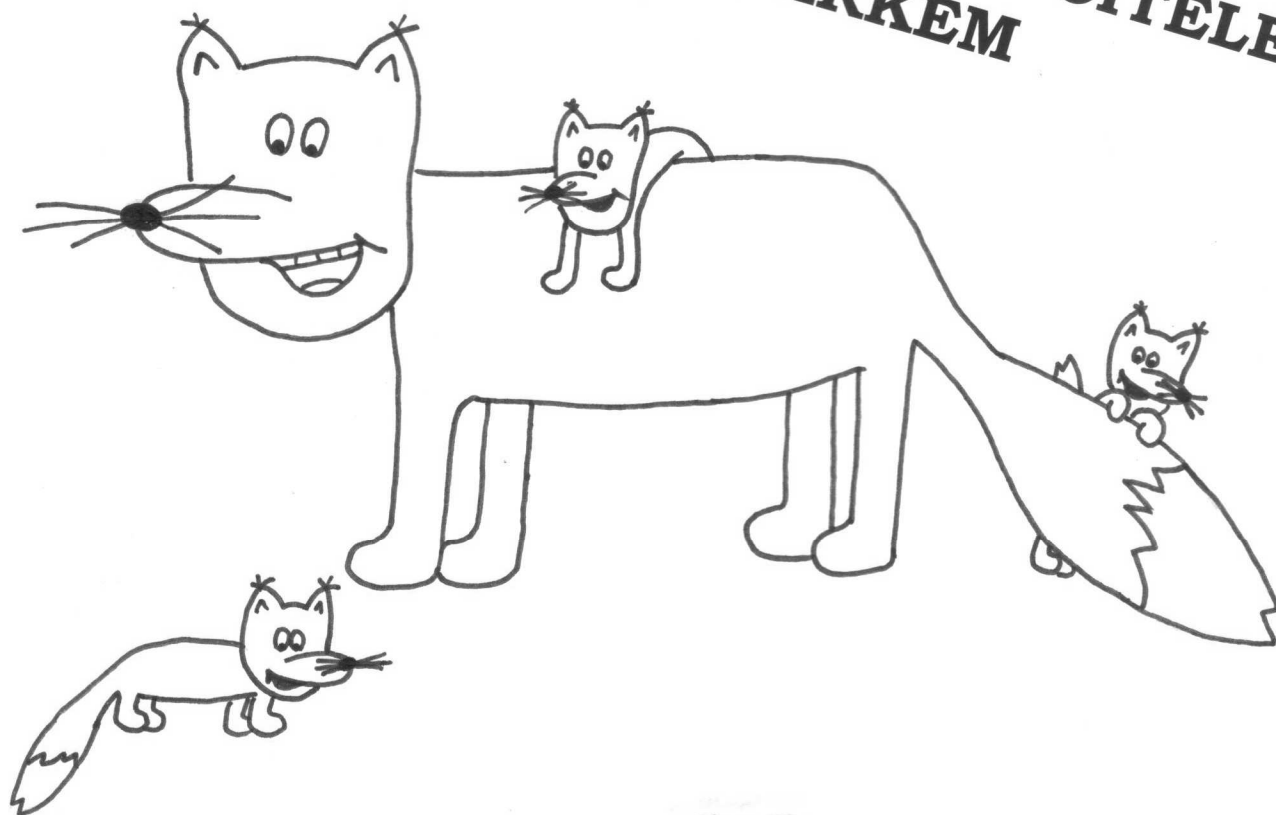
LIŠKOVINY

ŠKOLNÍ ČASOPIS

Exkluzivně v tomto čísle!

**ROZHOVOR S PANEM UČITELEM
VODNÁRKEM**

5,- Kč

duben/2011

Obsah:

3. – 5. str. Pod lupou – rozhovor s panem učitelem Vodnárkem
6. – 7. str. Sport s Liškou – výsledky vybíjené a McDonald's Cupu
8. – 9. str. Co se u nás děje? – výsledky školních soutěží
10. – 16. str. Díla našich liščátek – Smutněnka, Sloh ve třetí třídě
17. – 20. str. Smějeme se s Liškou – osmisměrka, vtipy, poznámky

Úvodní slovo

Předkládáme další číslo našeho časopisu a doufáme, že jeho obsah vás pobaví a potěší. Jsme rádi, že se k redakci připojili noví mladí novináři z čtvrtého, pátého a šestého ročníku.

Budete-li mít jakoukoli zprávičku, reportáž či novinku, neváhejte a pošlete ji na adresu liskoviny@seznam.cz. Šiřte informace mezi nás, ať máme přehled, kde se co šustne.

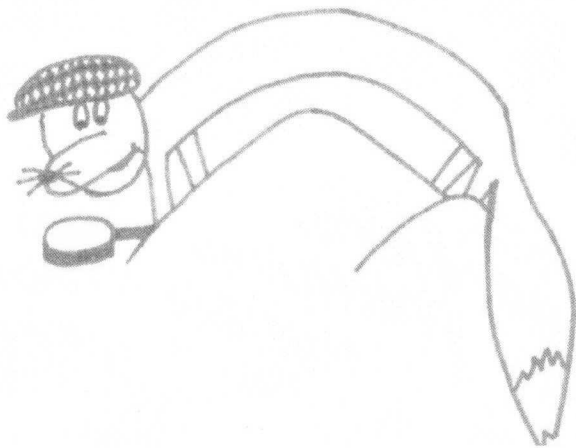
Redakce:

Šéfredaktor: Jakub Fišera

Zástupce šéfredaktora: Karolina Pavlíčková

Grafická úprava: Kateřina Schubertová

Redaktoři: Petra Zajícová, Jan Ležák a Karel Srnský

Pod lupou

Tentokrát vám přinášíme rozhovor s panem učitelem Vodnárkem.

1. Jak jste se vyspal? (rozhovor probíhal před zahájením školy)

„Já jsem se vyspal výborně“ (smích)

2. Máte zřejmě spoustu práce, jak všechno stíháte? (koníčky, rodinu, zaměstnání)

„Mám docela nabitý program, člověk pracuje v neustálém tempu, což mně osobně vyhovuje. Jsem raději více zaměstnaný, než mít takovou tu dlouhodobou pohodu. Snažím se maximálně využívat přestávky pro práci na různých projektech a grantech. Káva jde stranou a člověk se snaží využít každých pět minut. Když zaběhnu na počítač, snažím se vždy něco sepsat. Jsem vděčný za to, že máme na naší škole dobré technické vybavení že se nemusíme dělit s deseti kantory o jeden počítač ve sborovně, jak to na mnohých školách bývá. Díky tomu, že má každý kantor „svůj“ počítač, je práce usnadněná. Manželka je velmi tolerantní, protože většinu prací dělám po večerech doma. Nějak se to musí stíhat.“

3. Co rád děláte, jaké jsou vaše koníčky?

„Mým největším koníčkem je ornitologie. Jsem členem Ornitologické sekce při Správě KRNAP, které od letošního roku předsedám. Letos se zaměřuji na sčítání vrabce domácího v našem městě a v Krkonoších. Vrabec domácí byl donedávna hojný druh, ale v poslední době mizí. První sčítání jsme dělali v roce 2005 a teď bude následovat další, aby se zjistilo, jaký početní vývoj tu je. Jinak zvládám práci všeho druhu.“

4. Na internetu jsem si našel, že vaše jméno o vás říká, že máte silného ducha a ničeho se nebojíte, je to pravda?

„O tom jsem nikdy takto nepřemýšlel (*smích*). Těžko říct, to musí posoudit jiní, ale nepovažuji se za nějakého bijce, který je lvem salónu, dokáže si zařvat, že takhle to bude a je to. Takový pocit nemám.“

5. Je nějaká věta nebo heslo podle, kterého se řídíte?

„Vycházím z mé životní filozofie, že bychom měli žít tak, abychom krajinu a prostředí přenechali i dalším generacím. Pojem udržitelný život je krédo, kterého bychom se měli držet.“

6. Proč jste se stal učitelem, co vás k tomu vedlo?

„Záměr být učitelem vznikl až později. Prakticky někdy od základní školy se zajímám o životní prostředí, přírodu a chtěl jsem nějakým způsobem v této činnosti dál fungovat. Vystudoval jsem střední veterinární školu v Hradci Králové a myslel jsem, že budu pokračovat dál na vysoké škole. Tam jsem se nedostal. Řešil jsem, co dál, kde bych mohl najít nějaké uplatnění, abych byl v kontaktu s přírodou. Připadalo v úvahu studovat přírodní vědy, jako např. pan učitel Sedláček nebo paní učitelka Paulů, nebo pedagogiku. Zvolil jsem druhou možnost se zaměřením právě na přírodní obory, jako je chemie, přírodopis a zeměpis, s myšlenkou, že bych mohl předat pár zkušeností lidem, kteří by v mé myšlence pokračovali.“

7. Jak dlouho už na naší škole učíte a co jste dělal, než jste sem nastoupil ?

„Učím zde již třináct let, letošní je právě ten třináctý, a nastoupil jsem hned po vystudování, takže jinou zkušenost s profesí nemám.“

8. Projekty pořádané na naší škole máte pod záštitou téměř výhradně Vy, povězte nám o nich něco?

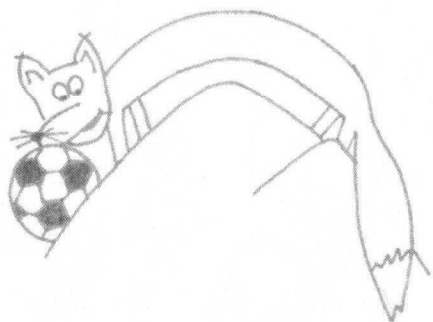
„Letošní školní rok byl nabitější, protože na podzim skončil projekt od Nadace Partnerství Na Zelenou, což byl projekt dopravně bezpečnostní a v červnu budou končit další dva. První projekt se jmenuje Kam Keltové nedohlédli, v kterém jsme vysázeli stromový keltský kalendář, který se nachází cestou na bývalý finanční úřad (dnes školní družina), kam jsme umístili lavičku, a teď na jaře se zde postaví informační panel. Součástí tohoto projektu je i velké akvárium v naší škole, které ukazuje, co mohli Keltové lovit. Druhý projekt nese název Jsme fér!, který si klade za cíl osvětu fair tradeových výrobků. Na příští školní rok chci zapojit školu do projektu Pozor mina!, který je zaměřen na osvětovou kampaň za uklízení „dárečků“ po našich miláčcích, protože přinést si domů zapáchající podrážku není nic příjemného. V plánu je postavit 10 košů na psí exkrementy.

9. Určitě sledujete dění v Japonsku, jaký máte názor na tento problém a jaderné elektrárny obecně?

„Je zajímavé, jak se v otázce jaderných elektráren i ekologická společnost rozdělí v názorech. Jedni jsou zásadně proti, protože riziko ohrožení života radioaktivitou je natolik vysoké, že je lepší vyhnout se tomu za každou cenu. Druzí s jadernými elektrárnami souhlasí. Můj postoj je konzervativní. Měly by se používat ty nejmodernější technologie a ne v rámci nějakých úspor, které jsou relativně (ne)bezpečné. Pokud bychom měli mít jaderné elektrárny v České republice, měla by být vyřešena otázka, kam s odpadem. Dokud se tak nestane, jaderné elektrárny bychom stavět neměli, jelikož produkovat tolik nebezpečného odpadu a žít v domněnkách, že se to za deset, dvacet let vyřeší je podle mě nekorektní. Až bude vymyšleno trvalé úložiště pro tento odpad nebo jeho zpracování, pak bych asi nebyl proti.“

Děkuji za rozhovor

Jakub Fišera

Sport s Liškou

Přinášíme výsledky nedávných sportovních soutěží.

VYBÍJENÁ

Vybíjená - celostátní soutěž základních škol

*Výsledky okresního finále AŠSK ČR
- Trutnov 14. 4. 2011*

1. ZŠ Mládežnická Trutnov
2. ZŠ Školní Vrchlabí
3. ZŠ Komenského Trutnov
4. Gymnázium Vrchlabí
5. ZŠ a ZUŠ Rtyně v Podkrkonoší
6. ZŠ R. Frimla Trutnov

Výsledky vybíjené 4.-5. třídy

1. ZŠ Rudník 10 b.
2. ZŠ Lánov 9 b.
3. ZŠ Školní A 7 b.
4. ZŠ Školní B 2 b.
5. Horní Branná 2 b.
6. ZŠ Horská 2 b.

*Gratuluje
našim sportovcům
ke stříbrnému
umístění!*

14. ročník McDonald's Cup

(kategorie 1. -3. třídy, Trutnov, 19. dubna 2011)

- Nejmladší žáci naší školy se zúčastnili největšího turnaje v Evropě pro žáky základních škol, McDonald's-Cupu. V Trutnově, okrskovém kole, obsadili předposlední, páté, místo. Vítězem se stala místní Základní škola Komenského Trutnov.

Výsledky:

ZŠ V Domcích Trutnov – ZŠ Školní Vrchlabí **5:1**

ZŠ Školní Vrchlabí – ZŠ kapitána Jaroše Trutnov **0:4**

ZŠ Školní Vrchlabí – ZŠ Svoboda nad Úpou **6:0!**

ZŠ Školní Vrchlabí – ZŠ Komenského Trutnov **0:6**

ZŠ Mládežnická Trutnov – ZŠ Školní Vrchlabí **9:0**

Konečné pořadí: (Postoupila mužstva umístěna na 1. až 4. místě.)

1. ZŠ Komenského Trutnov
2. ZŠ Mládežnická Trutnov
3. ZŠ kapitána Jaroše Trutnov
4. ZŠ V Domcích Trutnov

-
5. ZŠ Školní Vrchlabí
 6. ZŠ Svoboda nad Úpou

Jakub Fišera

Co se u nás děje?

V Trutnově proběhlo okresní kolo Pythagoriády.

Za naši školu se za 6. ročník zúčastnili Vojtěch Jon (26.-29. místo) a Jaroslav Klika (30.-32. místo). Účastnil se i Petr Šída za 7. ročník (13.-21. místo).

Nesmíme zapomenout na zástupce z 8. ročníku, Samuela Lukeše (15.-16. místo) a na Andreu Martinovou (34.-35. místo). Zúčastněným gratulujeme!

Vyhlášení soutěže o Nej...kraslici!

Za 1. stupeň:

1. místo – kraslice č. 11 – Veronika Štefanová, 3.A
2. místo – kraslice č. 33 – Simona Tomešová, 3.C
3. místo – kraslice č. 6 – Martina Kliková, 2.B

Za 2. stupeň:

1. místo – kraslice č. 31 – Veronika Francová a Denisa Vyšínová, 9.A
2. místo – kraslice č. 23 – Tomáš Kopáč, 7.B
3. místo – kraslice č. 25 – Barbora Šrámková a Petra Pohlová, 7.A

Kartičkovaná

Parlament zrealizoval další školní soutěž, která dosáhla velkého úspěchu. Je vidět, že na naší škole máme samé bystré žáky. ☺

Zeměpisná olympiáda

6. třída

pořadí	příjmení a jméno	třída	body	
1.	Klika Jára	6.A	43	Postup do okresního kola.
2.	Jon Vojta	6.A	38	

Klika Jára se v okresním kole ve Dvoře Králové umístil na 10. místě a získal 38 bodů ze 110.

7. třída

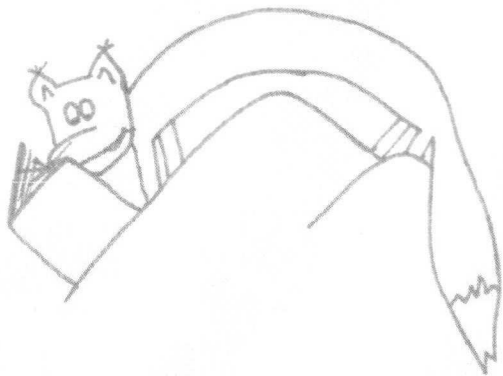
pořadí	příjmení a jméno	třída	body	
1.	Ludvík Adam	7.B	44	Postup do okresního kola.
2.	Šída Petr	7.B	33	
3.	Najman Dominik	7.B	22	

Ludvík Adam se v okresním kole ve Dvoře Králové umístil na 12. místě a získal 37 bodů ze 120.

8. - 9. třídy

pořadí	příjmení a jméno	třída	body	
1.	Srnský Karel	9.B	47	Postup do okresního kola.
2.	Ležák Jan	9.B	36	
3.	Erben Ladislav	8.B	34	
4.	Nováková Miroslava	8.B	31	
5.	Šubrt Martin	8.A	29	
6.	Novák Tomáš	8.B	28	
7.	Hartigová Monika	8.B	27	

Karel Srnský se v okresním kole ve Dvoře Králové umístil na 2. místě a získal 111 bodů ze 185, proto postupuje do krajského kola , které se konalo 7.dubna 2011 v Hradci Králové.
Karel obsadil skvělé 8. místo se ziskem 111,5 bodů.

Díla našich liščátek

Přečtěte si pohádku z dílny Jakuba Končítka.

Dokázal by ji někdo z vás ilustrovat? Možná bychom tak dali dohromady zajímavou knížku. Pár klasických

pohádek a vaše obrázky – pojďme stvořit sbírku!

Smutněnka

V jednom malém království žili spolu šťastně král a královna. Měli se moc rádi a tak se jim jednoho dne narodilo děťátko, malá holčička. Celé království slavilo, král zakázal pracovat a dal volno všem poddaným. Zkrátka příchod malé princezny na svět byla událost, na kterou království nikdy nezapomene. Když po týdnu oslavy ustaly a život všech lidí se pomalu vrátil do starých kolejí, na nějaký čas všechno kolem princezny utichlo. Královna o ni pečovala, jak jen mohla, když musela se svým mužem zámek opustit na ples či jinou slavnostní chvíli, starala se o holčičku stará chůva.

Sotva malá trochu povyrostla, pozvali její rodiče do zámku čtyři děvčátka z chudých rodin. Jejich rodičům za to bylo štědře placeno a mohli chodit své dcery kdykoliv navštěvovat. Z nich se měly stát kamarádky pro princeznu. Zámek byl pln dětského smíchu a rozpustilých her, ale král s královnou a později, když si děvčátka směla hrát i v zahradě, i ostatní lidé viděli, že dobře se baví jenom princezniny společnice. Princezna se do veselostí nikdy nezapojovala. Nikdy se neusmívala. Na malé děvčátko byla příliš vážná. Netrvalo dlouho a nikdo jí neřekl jinak, než princezna Smutněnka. Rodiče pozvali další holčičky stejně staré, mladší i starší, ale jejich dceruška se nedovedla kamarádit s žádnou z nich.

Rostla do čím dál větší krásy, až bylo na čase, aby začala pobírat lekce etikety, hudby, tance a jiných věcí, které se sluší a patří, aby princezna znala. Zatímco ostatní děti si bezstarostně hrály, učila se Smutněnka číst, psát, tančit a chovat se jako malá dáma u stolu. Potom si už s ostatními nedovedla vůbec hrát. Když mezi ně přišla, stávalo se, že děti mlčky sbalily hračky a odešly. Celé království si mezi sebou povídalo o tom, jak je princezna pořád vážná a smutná. Prostý lid ji měl za namyšlenou, protože s nikým nemluvila. Bohaté šlechtické rody nechtěly mít nic společného s takovým divným dítětem.

Čím starší Smutněnka byla, tím víc to trápilo její rodiče. Povolali lékaře, kořenářky, léčitele, jen aby zjistili, co princezně chybí. Názory se různily. Tu tvrdili, že trpí vzácnou chorobou, tu zas že je zdravá. Pouštěli už tak bledé holčičce žilou, dostávala prášky a vitamíny, ale smutná byla pořád. Když dovršila patnácti let, nebylo v celém království půvabnější dívky. Měla dlouhé hebké vlasy, velké oči, ladnou chůzi a držení baletky. Pobírala nyní hodiny hraní na mandolínu, jízdy na koni, latiny a matematiky. Byla to chytrá dívka, ale nikdy neměla radost z drobných úspěchů. Neměla radost, když vypočítala správně příklad, protože další pokazila. Netěšila se z jízdy na koni, protože k nim neměla žádný bližší vztah. Neměla kamarády. Každé odpoledne si Smutněnka vykartáčovala dlouhé vlasy, oblékla se do černých šatů a šla se procházet do zahrady. Rodiče jí nabízeli mnoho šatů, vyšívanych zlatem, stříbrem, šitých z hedvábí a brokátu, ale ona nosila pořád ty černé. V zámecké zahradě bylo jezírko s lekníny, u něhož princezna ráda sedávala. Ale netěšila se z pohledu na květy na hladině. Ona tam ráda přemýšlela. Přemýšlela o všem a všechno jí připadalo moc smutné a černé.

Když se chůvě zdálo, že mladá slečna tráví u jezera moc času, přišla pro ni a odvedla ji na lekci jezdeckví. Smutněnka pokaždé vzdychla, ale žádnou lekci nikdy nevynechala, i když jí přišlo velmi smutné, že se na koních jezdí a nejsou raději svobodní. Dalo by se říct, že princezna tato zvířata měla vlastně docela ráda. Ale ve skutečnosti to byl jen soucit. Každý den vyvedli před stáj černou kobytku, na které se Smutněnka učila jezdit od malička. Jmenovala se Lítost. To proto, že ji směla pojmenovat princezna sama. Jednoho dne ale nestála před vraty ona, ale krásný ryzák s lesklou srstí a lysinkou. Princezna se po černé klisně sháněla a vrchní podkoní jí musel říct, že bohužel kobyłka byla už dlouho nemocná a v noci zemřela. Smutněnka smutně pokývala hlavou, na nic dál se neptala a vylezla do sedla ryzáčka. Jmenoval se Radostný a byl to hřebec. A princezna na něm jezdila, i když byla velmi smutná z toho, že musí jezdit na koni s tak veselým jménem, když se tak nikdy sama necítí. Když později seděla zase u jezera, myslela na mrtvou kobytku a na to, jak všichni jednou zemřou a ona zůstane sama. Večer se na to zeptala matky, než odešla spát. Královští rodiče už byli zoufalí. Doufali, že kůň, kterého koupili z vedlejšího království, jejich jedinou dceru rozveselí.

Jednou za nimi přišel vrchní lovčí, že se princezna chodí někdy dívat na lovecké psy, které choval. Okamžitě jednoho psa princezna dostala. Byl to veliký pes a tak dceři dovolili, aby se s ním procházela i dál než v zámecké zahradě, protože takový pes křehkou dívku ubrání před každým zlým člověkem. Ale princezna se z toho moc netěšila, přestože psa měla

ráda. Pojmenovala ho Stín. Když se s ním chodila procházet alejí, která vedla k zámku, a dolů do města, lidé vycházeli na ulici, nebo alespoň koukali z oken. Každý chtěl krásnou mladičkou princeznu vidět. Ale jen vidět. Jinak se jí lidé vyhýbali. Říkalo se o ní, že je zakletá a nikdy se neusměje. Králi se to sice nikdo neodvážil říct do očí, ale nejraději by bývali byli, kdyby ta věčně smutná slečna z království odešla. Smutněnce táhlo na šestnáctý rok.

Jednoho dne jí v aleji Stín utekl a vběhl pod kola projíždějícího kočáru. Začala křičet a křik přivolal služebnictvo a také lékaře. Psi uzdravili, ale princezna řekla rodičům, ať ho darují někomu, kdo se o něj dobře postará, ale ať nezůstává s ní. Rodiče jí prosili, aby si to rozmyslela, protože pes byl jejím jediným kamarádem, jenže Smutněnka vždy jen smutně zavrtěla hlavou.

„Prodejte ho, maminko a tatínku, raději sama dál zůstanu.“

Co mohli dělat? Darovali ho jedné rodině v nedaleké vesničce, která z něj měla ohromnou radost. Král už toho měl právě dost. Vypsal konkurz s tím, kdo jeho dceru rozveselí, dostane cokoliv bude chtít, včetně princezny. To ovšem Smutněnku nepotěšilo a uzavřela se do sebe.

Nevycházela nyní ze své komnaty ani k jezírku a na hodiny matematiky a krasopisu za ní docházeli učitelé. Jistě tušíte, že naši princeznu Smutněnku nedokázal nikdo rozveselit. Netěšily ji plesy, slavnosti ani krásné šaty. Nedokázala se bavit s dvorními dámami ani s jinými dívkami z urozených rodin. Ať se podívala na cokoliv, všechno jí připadalo šedé, smutné a beznadějně. Jednoho dne se podívala po zrcadla a zjistila, že i ona sama je šedá, nevýrazná, smutná a beznadějná. Začala přemýšlet, zda je její uvažování normální, a došla k závěru, že není. Viděla, že jí lidé nemají rádi a že je všechno kolem ní špatné.

Zašla tedy k jedné babičce, o níž známo bylo, že léčivé bylinky za úsvitu vždy sbírá a nemocné jimi léčí. Někteří lidé ji označovali za čarodějnici. Když Smutněnka zaklepala na dveře její chaloupky, vyhlédla ven milá babička se šátkem na hlavě, velmi prostě oblečena a vonící bylinkami a cukrovím.

„Vítejte, princezno.“ oslovila Smutněnku a ta vešla do skromné světnice. „Co vás ke mně přivádí, Vaše výsosti?“

„Svět mi jen černý připadá...“ zavzdychala nešťastně princezna „Nikde nic hezkého nevidím, v ničem naději nenacházím, nikdo rád mě již nemá. Jen podívejte se na mě sama, ani smát se nedovedu a ve všem jen beznaděj vidím. Již nehledám kamarády ve zvířecích řadách,

neboť umírají znenadání a to můj smutek prohlubuje a násobí. Chtěla bych být jiná, aby mě lidé měli rádi a já se uměla bavit a smát...“ vypověděla babičce své trápení.

Tu vykoukla z vedlejší komůrky mladší žena.

„Omluvte mě Vaše výsosti, to moje dcera Dorota...“ na chvíli obě zmizely v komoře.

„Matko, to je ta prokletá dívka, ona jen neštěstí a smůlu přináší království! Dej ji jen něco, ať zbavíš nás té uhranuté princezny!“

„Ale Doroto, ona pomoc u mě hledá a já zabít bych ji měla? Jen babské řeči o ní znáš a soudy vynášíš.“ vynadala babička své dceři a k princezně se vrátila.

„Dám Vám bylinky, princezno, a pomodlím se k Bohu za váš klid.“ řekla Smutněnce.

Ale Dorota v komoře ji slyšela a mezi bylinky, co splín zahánět by měly, přimíchala honem jinou bylinu, která jedovatá byla a na vaření jedů se používala. Smutněnka si nic netušíce tyto byliny odnesla a vývar si z nich připravila. Naštěstí se jedovaté byliny do směsi dostalo málo, ale stačila k tomu, aby princezna dostala okamžitě vysokou horečku, a než dorazil lékař, už o sobě nevěděla.

Po čtyři dny se u ní lékaři střídali, zaříkávali zlé síly které ji měly ovládnout, pouštěli jí žilou a podávali léky a protijedy. Král byl velmi rozezlen, ale protože o návštěvě Smutněnky u babičky kořenářky nikdo nevěděl a byliny žádné nezůstaly, neměl král koho obvinít a soudit. Snad je to dobře, protože jinak by dobrá babička nejspíše životem zaplatila a její dcera Dorota by jistě soudu se vyhnula. Princezna, když se probudila, nikoho rovněž neobvinila a rodičům cokoliv vypovědět odmítla. Poznala nyní, že jí lidé ublížit chtějí a jak rádi ji tedy asi mají. Její otec navíc řešil ještě jednu smutnou věc. Princezna už věk na vdávání měla, ale žádný princ si ji za ženu vzít nechtěl.

Jednou se na sebe Smutněnka zase do zrcadla podívala a řekla si:

„Vždyť já už ani pěkná nejsem, bodejť by o mě někdo stál.“

Začala nosit černý závoj, který jí skrýval tvář i vlasy. Ani přemlouvání rodičů a chůvy, ani rozkazy ji nepřiměly k tomu, aby jej odložila. Po království začali si lidé vykládat, že snad královská dcera ani děti mít nemůže, že v démona se mění a že tvář svou skrývá, aby rudé oči nikdo neviděl. Král se rozzuřil a vyhlásil, že kohokoliv uslyší jak tyto lži a fámy o jeho dceři rozhlašuje, bude okamžitě bez dalších soudů popraven. Neustaly ty řeči, jen je už král víc neslyšel, neboť nikdo nechtěl jeho hněv pokoušet a o hlavu přijít.

Jednoho dne král s královnou na královský banket odjet museli a princezna na zámku sama, jen se služebnictvem a chůvou, zůstala. Ve svých černých šatech a závoji se procházela

po zámecké zahradě a přemýšela o tom, jak jsou ty stromy pochmurně skloněné k vodní hladině jezírka. Na můstku vedoucím přes potok, jenž do jezírka přiváděl vodu, se zastavila a podívala se na lekníny. Jejich květy už odkvetly, neboť byl podzim. Na hladině plavalo pár žlutých listů z břízky stojící opodál. Smutněnka vdycky obdivovala, jak se ten pokroucený a tolikrát větrem polámaný stromek drží života. Ona by to už být jí nejspíš vzdala. Myšlenky o smrti ji napadaly už nějakou dobu. Ale nikdy by ve skutečnosti neumřela dobrovolně.

Připadalo jí to příliš smutné. I tentokrát se na břízu zamyšleně podívala. Chtěla udělat ještě krok a sebrat ze země jeden ten žlutý lístek, aby si jej mohla prohlédnout, ale nedala si pozor na šaty a stalo se to, co se stát muselo. Přišlápla si lem, zapotácela se a spadla do jezera.

Jezero bylo hluboké a princezna, ochromená ledovou vodou, nestačila ani zakřičet. V té době byste nenašli dámu, která by plavat uměla. Ani Smutněnku tomu nenaučili a tak se teď ve vodě zoufale plácala, zatímco vodou nasáklé šaty ji stahovaly dolů, blíž ke dnu.

„Ted' tedy zemřu.“ napadlo ji, když se nad ní vodní hladina zavřela. Byla bez vzduchu a k hladině se již nedokázala dostat. Když tu najednou cosi zčeřilo vodu, Smutněnku popadly silné ruce a někdo ji táhl nahoru. Omdlela. Když se vzbudila, spatřila opálený obličej nějakého mládence.

„Jsi v pořádku?“ ptal se jí starostlivě a jí došlo, že on neví, s kým hovoří.

„Snad ano, děkuji ti. Zachránil jsi mi život.“

„Já jsem Jakub, můj táta tu dělá zahradníka.“ představil se jí. Mlčela. Měla strach říct své jméno, bála se, že chlapec uteče, až zjistí, že zachránil princeznu, o níž všichni říkají, že je zakletá. On však sundal z její hlavy černý závoj a v té minutě dívku poznal. Však už dobu po ní koukal, nikdy by si však nedovolil urozenou dámu oslovit.

„Princezno!!!“ vydechl. „Musím tě... ehm.... omlouvám se, Vás, doprovodit dovnitř, tady se nachladíte.“ pomohl Smutněnce vstát. Ve dveřích mu ji vytrhla chuva a okamžitě ji táhla ke krbu a svlékala z promočených šatů, takže chlapec zmizel, aniž by se na něho princezna ještě podívala.

Když potom ležela v teplé posteli, bylo jí strašně smutno, že už Jakuba asi neuvidí.

„Kéž bych v té studené vodě raději utonula, než takhle žít.“ tesklivě si povzdechla.

Netušila, že v domečku vedle zámku, kde bydlí zahradník, sedí jeho nejstarší syn u okna a dívá se zasněně do jejích oken.

„Kuba, tož mazej honem spát.“ zahnala ho matka do postele. Tam však ještě notnou dobu jen ležel a myslel na princeznu. Myslel na to, jak krásná dívka to je. Ráno se odhodlal k

odvážnému činu. Psát neuměl a celou noc si hlavu lámal tím, jak princezně naznačit, že se mu líbí. K ránu to vymyslel. Jeho fenka Aila, roztomilý malý voříšek, měla před dvěma měsíci štěňata s jedním z loveckých psů ze zámku. Vzal tedy z jejího pelíšku jedno z pěti štěnat, hnědobílého pejska s hladkou srstí, a zanesl ho do zámku. Služebná slíbila, že štěně princezně předá, ale protože s ní nerada mluvila, vplížila se do její komnaty, když Smutněnka ještě spala, pejska jí položila do postele a odešla. Princeznu probudilo štěňátko olizující jí obličej. Nejdříve se vylekala, kde se tu malý pejsek vzal a zavolala chůvu. Ta jí vysvětlila, že štěně přinesl ráno do zámku syn zahradníka jako dárek pro ni.

„Jakub!“ blesklo princezně hlavou. Nejprv chtěla pejska pojmenovat smutně, ale okřikla se v duchu a poprosila chůvu, aby jí jméno poradila.

„Nu což, psík je to pěkný, jistě bude hravý a veselý, co třeba jméno Benny?“ a tak se z bezejmenného štěněte stal Beník. Smutněnka se s ním vrátila do své komnaty a celý den se s ním mazlila a hrála. Na další den poslala služebnou, aby Jakuba přivedla. Ten se slušně oblékl a přišel za ní do komnaty, jak si to přála. Povídali si tak, jako by se znali už léta a Smutněnka roztávala. Brzy byl z komnat slyšet její smích. Král s královnou se ten den vraceli do zámku a chůva jim rozrušeně vyběhla vstříc.

„Vaše dcera, Vaše výsosti, ona se směje, až se to zámkem rozléhá!“

Královští rodiče ani nesundali kabáty a běželi k jejím komnatám, neboť tomu nemohli ani uvěřit. Když na vlastní uši uslyšeli šťastný Smutněnčin smích, byli tak šťastní, až král řekl, že tomu, kdo ji tak rozveselil, ji dá za ženu, i kdyby to byl ten nejchudší vesničan. Když to Jakubovi řekli, byl nevýslovně šťasten, protože Smutněnku velmi miloval, ale než nabídku krále přijal, zeptal se princezny, zda si ho chce vzít. Smutněnka mu šťastná padla do náruče a řekla ano.

Do týdne se slavila veliká svatba. Jakub nastoupil jako spoluvladař na trůn a v celém království zavládla radost a mír. Lidé napřed nechtěli věřit princeznině proměně, ale brzy všichni spatřili, jak veselá a šťastná je a konečně ji přijali za svou budoucí královnu. Netrvalo dlouho a Smutněnce a Jakubovi se narodila holčička, po holčičce chlapeček a princezna Smutněnka už nikdy nebyla smutná.

Žáci 3.A se v hodinách slohu učí popisovat osoby. Po několika hodinách tréninku měly děti za úkol tajně popsat pohádkovou bytost a ostatní žáci po přečtení slohu hádali, o kterou postavu se jedná. Zde předkládáme dvě nejvydařenější práce a i vy můžete přemýšlet, kdo je onou popisovanou bytostí.

Hádej - kdo jsem?

Moje postava má slasou kelmu s kruzskou na nose. Je štíhlá. Má na obličej krev protože bojoval s drakem. Má sebrné kalhoty. Časem se slas sdrakem. A má meč s drakem. Je hodný a laskavý. Přísný ale spravedlivý. Chová lidi. Je so...

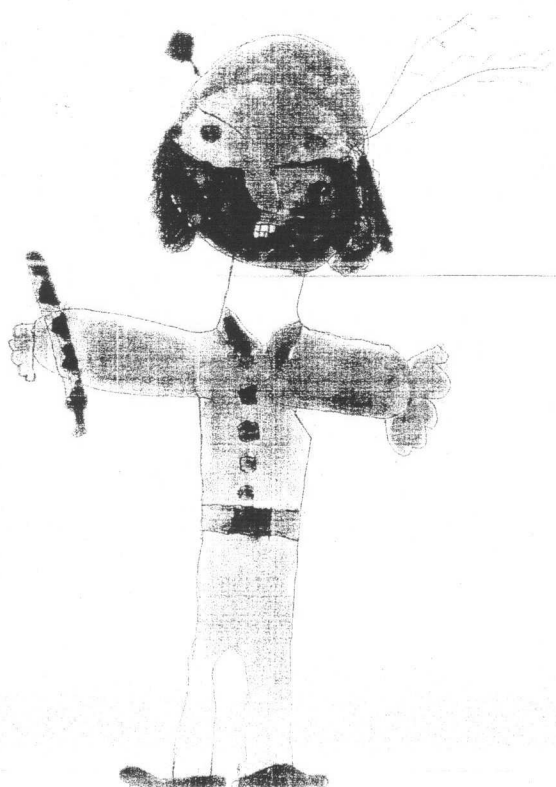
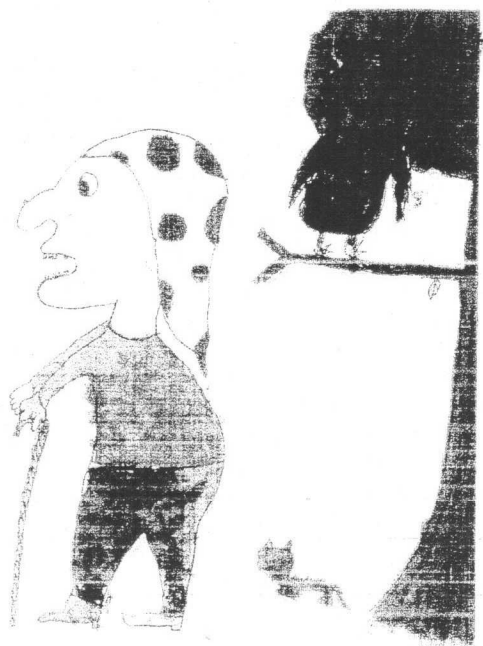
Markéta Mašková

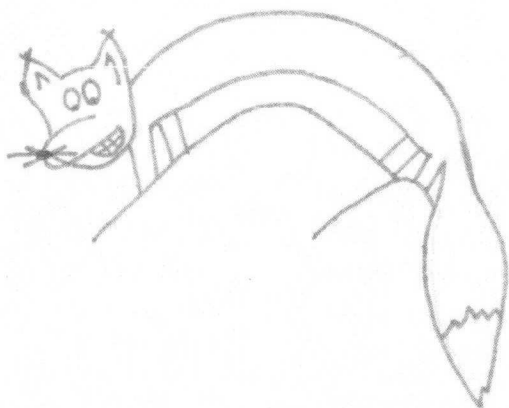
Hádej kdo jsem?

Má shubenou postavu a ještě je stará. Postava může být v slas. Má vypadané ruby a bradavici na nose. Oblečení má staré a bohy také staré. A šátek na hlavě, v ruce má hůlku. Je ošklivá a bydlí ve staré chalupě v lese. Má doma sovu a starého kocoura. Je slas a nespravedlivá. Má slé oči.

Je so

Jára Mejnar

Smějeme se s Liškou

Smích léčí!

Doufáme, že vás potěší následující osmisměrka, kterou připravil Karel Srnský a vytiskla tiskárna Konica Minolta bizhub 210. Tato dáma je naším nepostradatelným pomocníkem, tak

prosíme, chovejte k ní náležitou úctu ☺

S	E	D	L	Á	Č	E	K	L
U	Á	V	O	D	E	Š	U	A
CH	A	Z	E	M	Ě	P	B	B
A	Š	N	F	L	O	V	I	O
R	U	A	Z	I	S	P	Š	U
D	N	O	V	Ý	Ř	Í	T	T
O	A	D	O	E	R	R	O	K
V	H	P	I	S	L	T	V	O
Á	V	O	K	S	A	P	Á	V
B	A	CH	T	Í	K	O	V	Á

Volf, Hanuš, Pleva, Trýzna, Sedláček, Suchardová, Pasková, Bachtíková, Laboutková, Kubištová, Šedová

Tajenka:

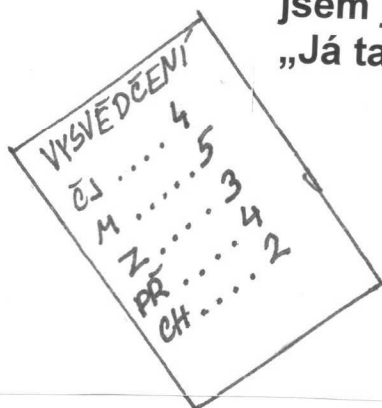
Najděte všechna uvedená příjmení našich učitelů a zbylá písmena tvoří tajenku.

„Mami, dnes jsme dělali ve škole pokus s plastickou trhavinou...“
„No, a co budete ve škole dělat zítra?“ „V jaké škole???“

Honzík ukazuje otci vysvědčení: „Teda něco tak strašného jsem ještě neviděl....“

„Já taky ne, včera jsem to našel ve tvých věcech.“

"Pepíčku, zase si na tebe paní učitelka stěžovala!"

"Ale tati, to si tak neber, dneska si stěžuje kde kdo."

Přijde chlapeček domů a říká otci:
"Tati, paní učitelka nám říkala, že si lidé mají vzájemně pomáhat."
"Ovšem, to je správné," povídá otec.
"Tak mi uděláš ten úkol z matematiky, vid'?"

Ptá se učitel dějepisu:

"Co víme o lidech, kteří žili ve středověku?"

"Že už všichni dávno zemřeli."

A s legrací nekončíme! Na závěr přinašíme
úlovky z našich žákovských knížek.

Vaše dcera se chová jakó sígr. (Žákyně hodila spolužákovi
gumu, která změnila směr a těsně minula vyučujícího.)

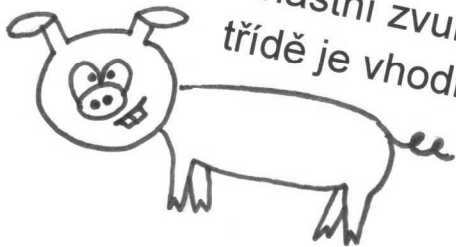
Vláčí spolužáka za nohu po třídě.

Doporučuji věnovat více pozornosti přípravě do školy, než
líbání se spolužačkou.

Nevím, jak to máte zařízené doma, ale ve škole nebude váš
syn házet odpadky po podlaze.

Váš syn neustále vyrušuje, nedbá napomínání. Vyluzuje
zvláštní zvuky, pouští prasátka. Nevím, zda jeho přítomnost v 9.
třídě je vhodná!

Povzbuzuje spolužáky, kteří jsou zkoušení a nic nevědí.

a takhle se baví redakce →

Sport s Liškou

Přinášíme výsledky nedávných sportovních soutěží.

Fibýjená VYBÍJENÁ

PETRAA
"I love!!"
YOU. ↑

Prěšlap!

Neměls nabízo!
Mě!!

Vybíjená- celostátní soutěž základních škol

Výsledky okresního finále AŠŠK ČR
- Trutnov 14. 4. 2011 1007

zubatá škob

1. ZŠ Mládežnická Trutnov

2. ZŠ Školní Vrchlabý

3. ZŠ Komenského Trutnov

4. Gymnázium Vrchlabý

5. ZŠ a ZUŠ Rtyně v Podkrkonoší

6. ZŠ R.Frimla Trutnov

Výsledky vybíjené 4.-5. třídy

1. ZŠ Rudná 10 b.

2. ZŠ Lánoh 9 b.

3. ZŠ Školní A 7 b.

4. ZŠ Školní B 2 b.

5. Horní Braná 2 b.

6. ZŠ Horská 2 b.

Gratuluje
naši škole ke
stříbrnému umístění!

Au! ty jeden.

Byl by kej!!!

